

Deset otázek pro české medailisty z ME v motorovém paraglidingu Michaela Machartová - stříbro

Jak jsem slíbil v minulém čísle, v sérii rozhovorů s českými reprezentanty v motorovém paraglidingu se vrátíme k jejich úspěšnému vystoupení na mistrovství Evropy 2006. Po Michalovi Křivánkovi přichází na řadu Míša Machartová. Ze Španělska si přivezla v kategorii motorových padákových tříkolek stříbrnou medaili. Dlužno dodat, že v motorovém paraglidingu si na dělení na mužskou a ženskou kategorii nehrají (vyznavaček tohoto sportu je přeci jen méně než u volného paraglidingu). Přesto můžeme neskromně tvrdit, že Míša je nejen první dámou českého, ale i světového motorového paraglidingu.

Letošní mistrovství Evropy dopadlo pro české barvy velice úspěšně. Co nejvíce napomohlo konkrétně Tvému úspěchu?

No přece skvělý sparringpartner Fanda (František Salava, pozn. redakce). Vždyť přece pod vedením pátého muže světa a toho času i mistra Evropy se výsledky musí dostavit! Škoda, že mi chyběl na mistrovství republiky. Tam jsem musela odjet sama, zatímco on si zvykal na korzet... To se mu ale povedlo, a tak v Tachově přijal nabídku létat „na kolečkách“. Sezona mohla vyvrcholit a my mohli odjet do Španělska společně. Mě tudíž nechyběl ani kvalitní soupeř, ani rodinná opora, ani oponent, dohled „nad mapou“, ani přítel mého stroje... Zkrátka to ke vši té naší letní smůle klaplo.

Český tým je v kategorii tříkolek nejlepší v Evropě, v krosnách druhý. Jak ze Tvého pohledu šlape reprezentace jako tým?

Pro mě je tým nedílnou součástí závodění, protože chtít závodit je i o kvalitních vyzyvatelích a jejich společnosti, která mě může posunout dál. Já je měla v podobě všech „pardálů“. Bez rozdílů kategorií. Někteří z nich ještě ani pardálové nebyli. Ale už tenkrát a i dnes patří k těm nejlepším. Pociť, že to nebude ztracený čas, se stal skutečností. Navíc společný výsledek, cesta

k němu a sdílení radosti s týmem je také báječná věc. Letos jsme odjžděli s novým team-leaderem (díky Kubo!) na území letišť tradičního rivala. Věděli jsme, že jsme připraveni, ale... No a když jsme si pak cestou zpět mohli na palubě ČSA při přeletu českých hranic všichni připít bublinkami – to vše za cinkotu šesti medailí a potlesku českých turistů, kteří se na konci prázdnin stejně jako my, vraceli domů... Hmm, to prostě „sólo“ nezažijete!

Ve Španělsku jste toho nalétali docela hodně. Mistrovství bylo prý dobře zorganizované, jak jsi to viděla Ty?

Organizace byla skvělá. Nad očekávání a dosavadní praxi. Hned na začátku jsme dostali kompletní katalog disciplín včetně zadání a vzorců pro výpočet skóre. Podle tohoto katalogu se také skutečně létalo. Ředitel pouze určoval pořadí disciplín a konkrétní otočné body podle počasí. Žádná překvapení, žádná „šmėčka“. Měla jsem pocit, že vím, do čeho jdu a že příprava nebyla marná. Takový ten pocit, že mi to sedí, že já, stroj a křídlo jsme připraveni a že je čas to ukázat. Prostě nás to Španělé nechali rozbalit v plné parádě. Všichni si to užívali. Společně. Celý organizační tým v čele s ředitelem sklídl při závěrečném ceremoniálu takové ovace, že jsme ho rozplakali.

Jak se Ti líbilo ve Španělsku? Měli jste čas si jej i trochu prohlédnout, třeba i volně polétat pro radost? Při soutěži se asi moc nepokocháš...

Nejsem sběratel kulturních zážitků. Když závodím, tak závodím. Většinou jsem na zahraničních cestách poznala jen bezprostřední místo konání. Do důchodu ale času dost. Každopádně mi Španělsko učarovalo. Je to velká, silná země. Předsudky stranou, Španělé jsou pracovití, schopní a v pohodě. Až mě zamrzelo, jak málo toho o jejich zemi vlastně vím. A kochání ze vzduchu? Když vím, kde jsem na mapě a nehoním zrovna

čas, dokážu se kochat i v disciplíně. V tréninku jsem spíš zoufalá, spílám kartografům a mám hrůzu, že se ztratím.

Jak probíhá takový normální soutěžní den na mistrovství Evropy?

Ráno rovnou do „oblečku“. Byla tam hrozná zima – 12 °C! Naše představa o slunném Španělsku byla jiná. Jenže letiště v 900 m n.m. udělalo své a placatá vyprahlá krajina to v noci vylepšovala. Jako jediná jsem měla vyhříváné rukavice. Mezi 8:00 a 9:00 otevřené startovní okno, takže moc neváhat a vzhůru do vzduchu. Disciplíny na 1,5 až 2 hodiny. V 11:00 na zemi a něco honem sníst. Moc jsme nejedli, a tak nám naše logistik-kuchařka hubovala (promiň Alenko!). Za to Kofola tekla proudem. Pak tankování strojů, plombování a jejich hlídání... Na odpočinek většinou moc času nezbylo. Další startovní okno po 14. hodině, a tak znovu vzhůru do oblak! Disciplína alespoň na 1,5 nebo termika na 3 hodiny a pak navrch návrat „po vlastní ose“ zpět na domovské letiště. Večer navigační příprava na ranní disciplínu a před půlnocí na kutě. A znovu. Ráno děsná zima. Únava byla v závěru znát na všech. Organizátor, ředitel i dobrý trenér má však za úkol udržet sportovce „v tahu“. Jinak piloti začnou remcat. Na cokoliv. Když zlobí počasí,

pak odpočinout ano, ale nějaké povalování? Stále ve střehu! V tomhle mají můj obdiv volní padáčkaři. Jsou a musí být někdy velmi trpěliví. Těm se akce někdy ani nenaskytne a nejde ani vyvolat. Motorář může závodit v psím počasí, brzy ráno a až do večera. To vidím jako výhodu. A benzín teče proudem...

Je při tom shonu čas i na trochu zábavy? Kamarádi se mezi sebou piloti z různých zemí, nebo se soutěží i na zemi?

Já se s některými z kluků potkávám i obchodně nebo během letošní sezony i na jiných akcích než jsou přímo závody. Během závodění jsme pak většinou roztroušeni a každý pracuje na svém úspěchu. Na tomto mistrovství byly i nové tváře. Speciálně do mé kategorie tříkolek postavilo Španělsko silný kompletní tým. Bylo cítit, že jsou doma

a že jsou „machos“:). Já jim to přála. Problém měli pak oni. Hned po první disciplíně. Postupně zjistili to, co už moji milí týmoví chlapci věděli. Totiž že jsem jim tam nepřijela dělat jen křoví. Nakonec to přijali a vzdávali mi pocty a dokonce fandili! A já si to užívala. Je hezké, když vám v průběhu soutěže místní náctileté žabky, dcery svých létajících otců a čerstvé uchazečky o pilotáky, založí fun-club a po vyhlášení vítězů mi sdělí, že musím vydržet, protože až přijde jejich čas, tak mě rozhodně chtějí porazit! Nejsem jen závodník, jsem také instruktor a takoveto chvíle jsou pro mě jedny z nejhezčích.

Které disciplíny Ti nejvíce sedí? A které naopak nejsou Tvým šálkem čaje?

Po těchto závodech mi sedí už asi všechny:). Technické disciplíny jsou „kraviny nízko nad zemí“, co mi zaručeně zrychlí tep. Dá se to měřit, mají pevná přesná pravidla a dají se výborně trénovat. Jako přesnost, kterou si můžu zkoušet, když nic jiného kloudně nejde, nebo nemám chuť skotačit mezi pylony. Navigace mě taky bere. Nemůžete být úplný truhlík, ale jinak lze s pečlivou přípravou položit na lopatky i borce. Tak jsem ostatně začínala i já. Traťové rychlosti a přesná navigace v koridorech je při použití logerů silná káva. Nestačí už jen vědět KAM letíte, ale taky KDE přesně teď zrovna jste a v KOLIK tam budete. V mistrovském podání to znamená +/- 2 mm od čáry na stovkové mapě! A nejlépe na pět sekund přesně. To vše dvě hodiny nepřetržitě. Je-li autor disciplíny škodolibý, nevystačí si s pravítkem a maluje po mapě „šneky“. Zvedne-li se oproti předpokladu a výpočtu vítr, je třeba nastoupit do speedu a bude-li to drncat v termice... Pak nezbyvá než hledat pevný bod někde na mapniku. K tomu se ještě snažím sí do něj nekopat koleno:). Zkrátka vzrušo. Vidět pak před sebou cílovou pásku a přistávací deck – euforie je zaručena. Když už jsme u té termiky, nelze nezmínit ekonomické disciplíny. Ty taky můžu. Mám totiž báječný stroj. Díky Fando! Díky Rudo! Letos jsme konkurenty přiváděli k zuřivosti. Když se vrátíte z navigace s největším počtem „posbíraných“ otočných bodů a v čisté termice se řádně pověsíte do řidiček, je z toho hned pěkné soutěžní odpoledne:). Jediné, co vlastně moc nemusím je mini-maxi. Nic moc nelze získat, dá se spíš ztratit a ještě to rozbít o zem. Tak to tedy ani netrénuji a výsledek může jen mile překvapit...

Jak složité je prolétat se do reprezentace? A co pro Tebe reprezentování ČR znamená?

Budeš se asi smát, ale největší motivací mi byl „repre-obleček“. Určitě ho znáš. Taková ta slušivá dvoudílná černo-modrá uni-forma motorové reprezentace. Jeho získání prostřednictvím nominace do týmu, to pro mě bylo něco jako „získat ostruhu“. Dal se případně koupit, ale to by nebylo ono. Takové ostruhu se musí zasloužit. Druhá část,

jak ho tedy získat, bylo Fandovo rezolutní: „Máš na to!“, kterým nejdříve pohrozil mým budoucím rivalům a pak začal pracovat na mé první tříkolce. V té době byly našemu synku Vítkovi necelé dva roky a já měla za sebou 13 let poletování na volno a od 98. také s krosnou. Jezdili jsme si už tenkrát odpočinout na pohodové motorové závody, a tak jsem měla z čeho čerpat zkušenosti. Povedlo se a já jsem se stala *reprezantan-*

Na závěr Ti nechám trochu prostoru pro vzkazy, poděkování... Takže, komu bys chtěla něco vzkázat, poděkovat?

Moje poděkování patří především Fandovi. Je nejen mým životním a pracovním partnerem, ale také tvůrcem našich báječ-ných létajících strojů. K tomu všemu si přidal roli mého kouče, technika, mechanika, fyzioterapeuta... Válí i v roli tatínka, ale to by lépe řekl Vítek sám. Dokáže a má chuť

tem. Měření na kombinézu a osobní zkouška u firmy v Brně se ukázala jako zdaleka ne poslední odměna, která mě čekala a doposud potkala. Reprezentovat Českou republiku a LAA ČR je pro mě velká pocta a zkušenost. Při zpěvu hymny mi naskakuje husí kůže a pohled na stupně vítězů získal zcela nový rozměr. Nejen v souvislosti s létáním, ale při sledování jakéhokoliv sportu. Chtít závodit je o srdci a schopnosti slyšet a realizovat výzvy. Nemají to v sobě samozřejmě všichni, ale když už to jednou najdete... A já to navíc hledat nemusela:).

Jaké máš soutěžní ambice do dalších let?

Kromě Mistrovství světa v Číně létat na volno. Miluji výzvy a při volném létání se nabízejí v každém okamžiku. Netajím se tím, že nejhezčí chvíle s motorem jsou ty, kdy to můžu „chcípnout“. Přesto pro mě motory nabízí spoustu zábavy. Nejsem úplně nadšená z brouzdání krajinou „jen tak“, ale někdy se odměním (nebo to naordinuje trenér) a letím si vyvětrat hlavu. Letím! A o to jde především. Závodění s motory si pokud možno nenechám ujít. Kromě všech vyjmenovaných radostí je to takový technicky po-
jatý adrenalin, který jsem zažila jen u skákání z letadla. K tomu bych se ovšem taky chtěla ještě někdy vrátit. Zkrátka seznam mých ambicí je proklatě dlouhý:).

předávat své zkušenosti nejen mě, ale pracovat i pro ostatní lidi. Nejen okolo „motorového cirkusu“. Má prostě můj obdiv. Ale neřkej mu to, nebo to s ním nevydržím! Nedílnou součástí našeho JOJO-týmu a velké poděkování zaslouží babička – moje mamka a celý zbytek rodiny, který mi ji ochotně půjčuje. Bez ní by moje létací radosti a práce v době mé aktivní mateřské dovolené rozhodně neproběhly tak, jak proběhly. Poděkování patří i roudnickému aeroklubu a aeroklubákům, kteří trpělivě snášejí naše bzzzčení a všem, kteří nám fandí a pomáhají. Jako firma Nirvana, která dala mému stroji srdce a celému týmu zbraně mocného kalibru. A JojoWings, který mi dává „nejen křídla“. Velké díky zaslouží také LAA ČR, která podporuje mnoho podob létání, včetně reprezentačního. Pomáhá mně a nám svou prací a také prostřednictvím zajišťování grantů. Jako týmu. Jako sportu. A dobře ví, že nestačí jen obdiv medailí, ale také to, co je v pozadí a jaká bude budoucnost. Česká republika má i díky ní na čem stavět.

Díky za Tvé odpovědi

*Mišu Machartovou
vyslechl Miroslav Oros*